

Kirilla Teréz

MEGÉRKEZIK ÉS ELTŰNIK

Ismertem egy férfit, aki csak házfalakat fényképezett.
Falak hosszú sorát.
Egyiknek sem volt története.

A pokolban egyáltalán nincs történet.

A szerelem sivatag – mondja a férfi.
Legfeljebb hiábavalóságát érted,
a lényegét nem is sejtet.

Ahogy fekete szárnyú lepke száll lassan a párkányra,
úgy telepszik rád a szomorú végkimenetel.
Azután kiüresedve lepattozlik,
mint egy száraz kéregdarab.

Gyenge vagy. Nyoma sincs benned a keménységnek,
ami a démonok pajzsa a lelki harcban.

A fekete öröklét falain ülünk, sorban,
megannyi borzolt tollú, összetört szárnyú, kiéhezett veréb.

A SZŐNYEG

Az egyik hajnalon bizonyos mozzanatok szövődtek össze,
s a szálak oly termékeny, dús fürtökben omlottak alá,
mintha álmatlan éjeimet szüretelte volna le egy láthatatlan kéz.

Az egész valami testetlen, mégis anyagszerű szövetté alakult,
a minta egyhangú, a tónusok sötétté lettek,
bár a tapintása lágy és bársonyos, akár a hajnali szellő.

Elképzeltem, ahogy halálom után hosszú szőnyegként
terítem le az azúrkék ég valamely hajlatában,

s a rémülettől, hogy végül egyetlen isten sem lép rá,
vadul verni kezdett a szívem,
az érintetlen, idegenségre kárhoztatott, magányos lét félelmétől,
valódi átok volt ez
azon a megistenült, derűs, rózsás ujjú hajnalon.

Marácz Laci a gépészeti egyetemen tanul,
én a magyar tanszéken. A Park Hotel diszkó-
jába szerdánként nem kell belépő, ide járunk
betonozni: egy sör, egy Stock konyak, aztán
megint egy sör, megint egy Stock, és kezdjük
előlről: sör, Stock, sör, Stock... ez a betonozás.
Másnap másnaposak vagyunk, Ildi és Zsuzsa
jön délelőtt, elmosogatnak, kávézunk.

István papa telefonál Bezdánból, egyházi
kirándulásra fizetett be engem, Međugorjéba
megyünk. Az unokatestvéreim és én, a papa
és a pap, meg a nagybaracscai tsz dolgozói,
akik közül többen az egnapos tengeri kiruc-
canás miatt jönnek, láda söröket hoznak, a
boszniai hegyekben kanyarogva lesznek ros-
szul. A hercegoviai falucska diplomában ál-
landóak a misék, rövidnadrágos, hátizsákos

pap siet át a téren, közel sincs annyi bővli-
árus, mint Lourdes-ban. Aztán a beígért ten-
gerpart jön, István papa nyolcvanévesen fe-
kete vasalt nadrágban, fehér ingben ül a stran-
don, a parkolóban az autókról eltűnt a jugo-
szláv yu matrica, helyettük a horvát cro virít,
a pizzériában egy testes nő hangosan magya-
ráz a mellette ülő úrnak: „Fogja már fel, olyan,
hogy Jugoszlávia, nem létezik többé!”

Tessék! Mire lejövünk az iskolai futószalag-
ról, az egész gyártelep elavult. Az új soron
már terminátorokat szerelnek össze, és köz-
ben üvölt a turbofolk. Az aktuális csillag Džej
Ramadanovski, a tévében a riporternő pro-
vokálja: „Ön olyan kis növésű, hogy burekot
ehetnék a fejéről.” A nép fia válaszol: „Ha
megette, lehajolhat a sliccemhez joghurtért!”